

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **A. A. M.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24.6.2016, č.j.: KRPB-152085-17/ČJ-2016-060023-50A

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24.6.2016, č.j. KRPB-152085-14/ČJ-2016-060023-50A, jímž bylo rozhodnuto podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen Nařízení č. 604/2013).

Doba zajištění se podle § 129 odst. 5 zák. č. 326/1999 Sb. stanovuje na 32 dnů, tedy od 23.6.2016 do 24.7.2016.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaná konstatovala, že při rozhodování o zajištění za účelem předání dle ust. § 129 odst. 1 a 3 zák. č. 326/1999 Sb., vycházela z následujících zjištění:

Dne 23.6.2016 na území České republiky byl žalobce neoprávněně bez platného víza a cestovního dokladu. Tyto skutečnosti byly zjištěny hlídkami KŘP JmK OCP OPKPE Hodonín, OPA Břeclav a SPJ Brno při pobytové součinnostní kontrole provedené dne 23.6.2016 ve 12.10 hod. na nádraží ČD v Břeclavi v mezinárodním vlaku RJ 74 Franz Schubert jedoucím na trase Vídeň (Rakousko) – Berlín (Německo). Při kontrole nepředložil žalobce žádný cestovní doklad opatřený vízem. Z tohoto důvodu byl dne 23.6.2016 ve 12.15 hod. zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d/ zák. č. 273/2008 Sb. a následně eskortován na OPA Břeclav, pracoviště Valtice k provedení daktyloskopování a poté byl eskortován na služebnu OPKPE Hodonín k provedení dalších služebních úkonů. Během provádění služebních úkonů souvisejících se zjištěním jeho totožnosti na stanici AFIS LSS 3000 na OPA Břeclav, pracoviště Valtice bylo dále zjištěno, že je veden v evidenci žadatelů o mezinárodní ochranu EURODAC pod HIT ID GR1ATH20151209225110 M ATHENS 20151209, jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v Řecku pod HIT ID HU1330023225462 M BAHTOMPA 20160514, jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku.

Do protokolu o výsledku uvedl, že se cítí zdravý, neužívá žádné léky, občas trpí bolestmi hlavy. Z Íránu odešel asi před 7 měsíci z náboženských důvodů. Byl tam pronásledován tajnou službou Basič, protože konvertoval ke křesťanství. Odešel do Turecka a odtud se přes Řecko, Makedonii a Srbsko dostal až do Maďarska. Několikrát byl zadržen srbskou policií a vrácen zpět do Makedonie. Naposledy byl kontrolován policií v Maďarsku. Byly mu odebrány otisky prstů a musel podepsat nějaké dokumenty. Byl umístěn do uprchlického tábora, z něhož odešel do Rakouska a ve Vídni si koupil lístek do Německa. Z Vídně odjel dne 23.6.2016 v 11.00 hod. Celá jeho rodina žije v Íránu, v Evropě nemá žádné příbuzné, je svobodný a bezdětný. O azyl sám dobrovolně nikde nežádal, ale v Maďarsku musel podepsat nějaké dokumenty, které byly možná žádost o azyl. V České republice zůstat nechce, chce odjet do Berlína, kde chce požádat o azyl a žít tam. V návratu do Maďarska mu nic nebrání, ale vrátit se tam nechce.

Správní orgán byl při rozhodování o zajištění cizince nucen zabývat se možnými překážkami jeho předání. Žalobce nemá na území ČR žádné trvale žijící příbuzné a v ČR byl pouze krátkou dobu. Účastník řízení bude předán do Maďarska, když správní orgán neshledal překážky v jeho předání právě do této země. Každá země společenství se zavázala sdílet hodnoty uznávané Evropskou unií a současně je vázána jak komunitárním právem, tak i judikaturou Evropského soudního dvora. Proto správní orgán nepředpokládá, že by žalobci návratem do Maďarska hrozilo vykonání trestu smrti, mučení nebo jiné formy nelidského zacházení. Ani žalovaný sám neuvedl žádné závažné důvody, pro které by jeho návrat mohl být znemožněn. Správní orgán konstatoval, že v době rozhodování o zajištění mu nebyly známy žádné překážky, které by bránily v předání účastníka řízení do země příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Podle čl. 28 Nařízení č. 604/2013 mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě předchozího jednání cizince je správní orgán toho názoru, že vážné nebezpečí útěku v tomto konkrétním případě hrozí. Jak žalobce sám do protokolu uvedl, že chtěl žít a pracovat

v Německu. Za účelem dosažení svého cíle nelegálně překročil vnější hranice EU z Turecka. Ač mohl výhody vyplývající z postavení azylanta uplatnit již v Řecku, kde požádal o azyl, přesto se rozhodl, že Řecko opustí a bude pokračovat v cestě do Maďarska, kde rovněž požádal o azyl. Zde s ním bylo zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany a byl umístěn do tábora. Zde však opět nesetřval a rozhodl se Maďarsko opustit a přes Rakousko a ČR chtěl pokračovat do Německa. Svým jednáním, jak žalovaná uvedla, prokázal, že nemá zábrany porušovat právní předpisy jak evropského, tak vnitrostátního práva. Již uváděné důvody, pro které se účastník řízení rozhodl, že odcestuje z Řecka a Maďarska, dávají tušit, že účastník na jedné straně nechce pobývat v Řecku, cestuje do jiných zemí a zde žádá o azyl, viz Maďarsko, a poté uvádí, že chce žít a pracovat v Německu. Dal tak najevo, že využije jakékoli možnosti, aby země, kde požádal o azyl, opustil. Sám dal navíc najevo, že v ČR nemá v úmyslu dlouhodobě zůstat a z tohoto důvodu je zcela reálné se domnívat, že v případě jeho nezajištění, by dokončil svůj úmysl, se kterým přicestoval, a to další cesta po Evropě, resp. do Německa. V daném případě tedy existuje nebezpečí jeho útěku.

Žalovaná se zabývala také možností využití mírnějších opatření, konkrétně zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a dospěla k závěru, že toto tak není možné. Žalobce nemá na území ČR hlášen pobyt, ani ho nemohl mít, neboť do ČR přicestoval bez povolení úřadu a pouze s úmyslem využít ČR jako tranzitní zemi. Nemá ani finanční prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací přemístění a v ČR nežije žádný jeho příbuzný ani známý a neexistuje nikdo, kdo by jej ubytoval, případně za něj složil finanční záruku.

Správní orgán tak dospěl k závěru na základě uvedených zjištění, že nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření dle ust. § 123b a 123c zák. č. 126/1999 Sb. Navíc správní orgán je názoru, že v případě cizince je užití zvláštního opatření za účelem vycestování neúčinné. Jak již uvedeno shora, jeho úmysl byl zřejmý, a to cestovat do Německa. Jelikož byl jeho úmysl trvalý, bez ohledu na to, přes kterou zemi cestoval, domnívá se správní orgán, že by zvláštní opatření za účelem vycestování nebylo v jeho případě účinné. Policie tedy při svém rozhodování je povinna posoudit dvě podmínky z ust. § 123b odst. 3 zák. č. 126/1999 Sb., a to zda je cizinec schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování a současně, zda neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon předání cizince.

Žalovaná pak uvedla, že v tomto konkrétním případě není účastník řízení schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, existuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl zmařen výkon jeho předání. Jelikož opustil Maďarsko, které mu nabídlo ochranu, a to jen z důvodu, aby se dostal do Rakouska a současně ani v ČR neměl v úmyslu zůstat, je správní orgán oprávněn domnívat se, že v jeho případě by uložení zvláštního opatření nesplnilo zamýšlené očekávání a cizinec by území opustil. Uložením zvláštního opatření by tak byl ohrožen výkon jeho předání a takové opatření by bylo neúčinné.

Ve svém rozhodnutí pak žalovaná uvedla, že správní orgán se při rozhodování zabýval i přiměřeností zajištění, kdy vycházel zejména z ust. § 174a zák. č. 326/1999 Sb., jakož i z vyjádření do protokolu o výsledku účastníka řízení, kde zjišťoval další možné důvody mající vliv na posouzení přiměřenosti tohoto rozhodnutí. Žalobce je v produktivním věku, je zdravotně v pořádku. Uvedl dále, že nikdy v ČR nebyl a nemá zde žádné známé, nemá zde rodinné vazby, celá jeho rodina žije v Íránu. Délku jeho pobytu na území ČR lze počítat v rádech hodin, takže je vyloučeno, aby si vytvořil silnější vazby v ČR, které by byly

překážkou v jeho umístění do Zařízení a následném přemístění do země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem ke krátké době pobytu na území, neznalostí jiného než jazyka farsy, je také vyloučeno, aby si na území vytvořil kulturní či sociální vazby intenzitou překračující vazby k zemi původu. Navíc nemá ani žádné finanční prostředky, není tedy schopen si zajistit ubytování a stravu, základní hygienické prostředky. To není ani možné, neboť je bez cestovního dokladu, povolení k pobytu, znalostí jazyka a zdravotního pojištění a je tedy vyloučeno, aby si byl schopen legálně zajistit finanční prostředky na svou obživu a ubytování obstarat. Z výše uvedených důvodů má správní orgán za to, že zajištěním žalobce a jeho umístění do Zařízení nedojde k porušení jeho práv na rodinný či soukromý život a toto zajištění není nepřiměřené vzhledem k okolnostem případu.

K době zajištění je uvedeno, že doba zajištění se podle § 129 odst. 5 zák. č. 326/1999 Sb. stanovuje na 32 dnů. Při určování délky zajištění musel správní orgán vycházet zejména ze lhůt stanovených Nařízením č. 604/2013. Podle uvedeného Nařízení má Dublinské středisko Odboru azylové a migrační politiky MV ČR měsíční lhůtu k předložení žádosti o převzetí do země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tato země má pak dvoutýdenní lhůtu na odpověď na uvedenou žádost. OAMP má poté dobu 6 týdnů, do které je povinna cizince předat. Avšak cizince nelze přemístit již na počátku této 6 týdenní lhůty. V této lhůtě vydá OAMP rozhodnutí o přemístění a zajištěný cizinec má odkladnou 15-denní lhůtu, do které může podat žalobu proti tomuto rozhodnutí, přičemž podle Nařízení 604/2013 nelze tuto odkladnou lhůtu cizinci upřít. Je však nutné zdůraznit, že lhůty uvedené jsou koncipovány jako maximální, kdy Nařízení jednoznačně tyto lhůty omezuje na dobu „nezbytnou“ k realizaci jednotlivých úkonů. Správní orgán nemůže na základě zkušeností konstatovat, že příslušné orgány z Maďarska budou akceptovat nabídku převzetí cizince během několika dnů, jelikož uvedená praxe není obvyklá. Z výše uvedeného je pak zřejmé, že maximální doba, do které je ČR povinna realizovat přemístění cizince je mnohem delší než 30-denní lhůty stanovená ve výroku tohoto rozhodnutí. Správní orgán je však při určení doby zajištění povinen vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Azs 11/2015, dle kterého v první fázi může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na 1 měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.

III. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě uvedl zásadní žalobní body.

1/ Nezákonnost doby zajištění

Žalobce uvedl, že dle čl. 28 dublinského nařízení „*Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta k předložení žádosti o převzetí či přijetí zpět nesmí překročit 1 měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď*“.

V napadeném Rozhodnutí na str. 2 je uvedeno, že dne 23.6.2016 byl zjištěn na území ČR neoprávněně bez platného víza a cestovního dokladu cizinec, když tyto skutečnosti byly zjištěny policií tak že dne 23.6.2016 ve 12:10 hod. na nádraží ČD v Břeclavi v mezinárodním vlaku RJ 74 Franz Schubert jedoucím na trati Vídeň – Berlín byl kontrolován žalobce, který nepředložil žádný cestovní doklad opatřený vízem. Z tohoto důvodu byl uvedeného dne ve 12:15 h. zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d/ zák. č. 273/2008 Sb. a následně eskortován na OPA Břeclav k provedení daktyloskopování a poté byl eskortován na služebnu OKPE Hodonín k provedení dalších služebních úkonů. Během provádění služebních úkonů souvisejících se

zjištěním totožnosti bylo dále zjištěno, že je veden v evidenci žadatelů o mezinárodní ochranu EURODAC pod HIT ID GRIATH20151209225110 M ATHENS 20151209, jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v Řecku a pod HIT ID HU13323225462 M VAHTOMPA20160514, jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku. Žalobce ani nestihl podat žádost o mezinárodní ochranu v ČR před tím, než byl žalovanou zajištěn, proto je třeba při stanovení okamžiku, od něž lze počítat měsíční přípustnou dobu zajištění, vycházet nikoliv z doby podání žádosti o mezinárodní ochranu, neboť taková žádost na území ČR vůbec podána nebyla, nýbrž analogicky z doby, kdy se žalovaná dozvěděla, že u žalobce připadá v úvahu aplikace Dublinského nařízení, tedy jeho ev. předání do Maďarska. Účelem striktní limitace omezení osobní svobody je bezpochyby to, aby zajišťující stát skutečně urychleně požádal o převzetí zajištění. Na provedení této žádosti pak má zcela pevně omezenou lhůtu 1 měsíce. Jakékoliv rozvolnění takové lhůty a tolerance odchylek prodlužující prvotní zajištění by zcela nepřijatelně narušily právní jistotu týkající se doby zajištění, její nastolení je účelem článku 28 Dublinského nařízení.

V případě žalobce žalovaná zjevně zjistila, že přichází v úvahu předání do Maďarska, dne **23.6.2016, tedy při lustraci jeho identifikačních údajů v systému EURODAC.**

Právě od 23.6.2016 tedy začala běžet jednoměsíční doba zajištění žalobce, která tak končí 23.7.2016. **Po uplynutí této doby je další zajištění v situaci, kdy žalovaná při vydání původního rozhodnutí nemohla nijak předjímat, zda ji bude doručena souhlasná odpověď Maďarska, zcela nezákonné a rozhodnutí tudíž nemůže obstát.**

Právě 23.7.2016 je tedy den, do kdy mohl být žalobce nejdéle zajištěn. **Napadené Rozhodnutí ovšem zákonnou mez zajištění překročilo, rozšířilo možnost zajištění žalobce i na den 24.7.2016, což je zcela nezákonné.**

Z důvodu právní jistoty žalobce rovněž předjímá námitku týkající se ev. zanedbatelnosti doby překročení maximální doby zajištění. Poukázal na rozsudek NSS 4 Azs 234/2015-36, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „Z výše uvedeného plyne, že žalovaná vydala přezkoumávané rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění stěžovatele ve fázi, kdy Ministerstvo vnitra doposud nevydalo rozhodnutí o přemístění stěžovatele. Žalovaná tudíž v této fázi nemohla předjímat, kdy bude toto rozhodnutí vydáno a současně nemohla ani předpokládat, kdy, resp. zda vůbec proti němu stěžovatel podá žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku. S ohledem na výše citované judikatorní závěry tohoto rozsudku byla žalovaná za této situace oprávněna prodloužit dobu trvání zajištění stěžovatele ve smyslu ust. čl. 28 odst. 3 pododstavců 3 a 4 nařízení Dublin III v maximální hranici 6 týdnů ode dne, v němž Bulharsko vyslovilo souhlas s přijetím stěžovatele zpět, tzn. od 7.9.2015. Doba trvání zajištění proto mohla být ve fázi vydání přezkoumávaného rozhodnutí pouze do 19.10.2015, nikoliv do 21.10.2015 (počítání lhůt podle nařízení Dublin III – viz ust. čl. 42). **Jelikož tato doba byla žalovanou překročena, byť pouze o 2 dny, nutno považovat přezkoumávané rozhodnutí za nezákonné.**

Pokud nezákonnost rozhodnutí způsobuje překročení doby zajištění o 2 dny, není možné nepovažovat za důvod nezákonnosti Rozhodnutí překročení doby zajištění o 1 den, jelikož z hlediska zásahu do základního práva na svobodu cizince jde o zcela srovnatelné omezení.

Dále pak žalobce namítal, že pokud by soud nepovažoval dobu zajištění stanovenou Rozhodnutím za nezákonnou, namítal žalobce nepřezkoumatelnost doby zajištění. Pokud by

snad byla žalovaná názoru, že doba zajištění omezená dublinským nařízením na 1 měsíc počala běžet od jiného dne než 23.6.2016, kdy byl žalobce omezen na osobní svobodu, jakékoli vymezení počátku takové doby v Rozhodnutí absentuje, což způsobuje zásadní nepřezkoumatelnost Rozhodnutí.

Druhým žalobním bodem dle žalobce je ta skutečnost, že **žalobce je zajištěn za nepřipustným účelem a to předání do Maďarska.**

V napadeném Rozhodnutí žalovaná dala jednoznačně najevo, že účelem zajištění žalobce je jeho předání do **Maďarska, což je země, kde žalobce požádal o mezinárodní ochranu. Žalovaná se domnívá, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí útěku a lze očekávat, že by žalobce, pokud by nebyl zajištěn, opustil území ČR, nevrátil by se do Maďarska a snažil by se odcestovat do Německa.**

Žalobce namítá, že předání do Maďarska za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně právě v Maďarsku je **nepřípustné, neboť Maďarsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v Maďarském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání do Maďarska za účelem azylového řízení nepřipustný. Z tohoto důvodu je pak nepřipustné i samotné zajištění, pokud jeho účelem má být právě předání zajištěné osoby do Maďarska.**

Podle čl. 3 bod 2 pododstavec 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 („dublinské nařízení“) *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III., aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*

Právě takové závažné důvody k domnívání se, že v případě Maďarska dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, skutečně existují. V první řadě je třeba konstatovat, že Maďarsko není ochotné standardním a spravedlivým způsobem zpracovat stávající azylová řízení. Maďarsko bylo především v druhé polovině roku 2015 přetíženo nápoem migrantů, kteří v naprosté většině směřovali do dalších evropských zemí. Maďarsko na tuto skutečnost reagovalo extrémním zpřísněním azylové úpravy a vybudováním hraničních zón, v nichž jsou prováděny azylová řízení. Smyslem této zákonné úpravy bylo dosáhnout toho, aby bylo možné naprostou většinu azylových řízení zastavit s odkazem na to, že žadatelé o mezinárodní ochranu přišli do Maďarska přes Srbsko, **a tudíž mohli o mezinárodní ochranu požádat v Srbsku, které Maďarsko pokládá za bezpečnou třetí zemi.**

Zásadním problémem maďarského azylového systému je tedy aplikace konceptu třetí bezpečné země. Tento koncept byl do maďarského azylového zákona zaveden v listopadu 2010. Od začátku tak začal být využíván především pro azylanty, kteří do Maďarska přišli přes Srbsko. V srpnu 2012 UNHCR oficiálně vyzvala všechny členské státy, aby přestaly posílat žadatele o azyl do Srbska, protože v srbském azylovém systému byly konstatovány závažné nedostatky. Maďarsko ovšem ve své praxi posílání azylantů do Srbska pokračovalo. Z toho důvodu UNHCR v říjnu 2012 apelovalo na všechny členy dublinského systému, aby přestali vracet žadatele o azyl do Maďarska, mimo jiné z toho důvodu, že Maďarsko nadále

pokračovalo v aplikaci konceptu třetí bezpečné země v případě Srbska. Po této výzvě Maďarsko ve své problematice praxi vracení do Srbska ustalo a UNHCR tak za 2 měsíce svůj postoj revidovalo.

V září 2015 ovšem Maďarsko svoji nepřipustnou praxi vracení do Srbska znovu obnovilo. Tento přístup je ovšem v naprostém rozporu s evropským právem. Maďarsko rozhodlo o tom, že Srbsko je třetí bezpečnou zemí zcela automaticky, podobně automaticky má být aplikováno rozhodnutí o nepřijatelnosti azylových žádostí osob, které právě přes Srbsko přicestovaly.

Naproti tomu směrnice Parlamentu a Rady č. 2013/32 („Směrnice“) v odst. 38 své preambule říká mj.: „Pro zajištění řádného používání pojmu bezpečné země na základě aktuálních informací by členské státy měly provádět pravidelně přezkumy situace v těchto zemích na základě řady zdrojů informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, od Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, od Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací. Pokud členské státy získají informace o tom, že v zemi, kterou označily za bezpečnou, se situace v oblasti lidských práv významně změnila, měly by zajistit co nejrychlejší přezkum situace a případně přehodnotit označení této země jako bezpečné“.

Povinnost každého státu při aplikaci pojmu třetí bezpečné země jsou pak blíže rozvedeny v čl. 38 Směrnice, podle nějž mj. členské státy mohou použít pojem bezpečné třetí země pouze tehdy, pokud se příslušné orgány přesvědčily, že s osobou žádající o mezinárodní ochranu bude v dotyčné třetí zemi zacházeno podle těchto zásad: a/ není ohrožen život a svoboda z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo zastávání určitých politických názorů, b/ neexistuje riziko vážné újmy, jak je vymezeno ve směrnici 2011/95/EU, c/ je dodržována zásada nenavrácení v souladu s Ženevskou úmluvou, d/ je dodržován zákaz vyhoštění, představuje-li to porušení zákazu mučení a krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení, jak je stanoven mezinárodním právem, e/ existuje možnost požádat o přiznání postavení uprchlíka a v případě uznání za uprchlíka obdržet ochranu v souladu s Ženevskou úmluvou.

Vedle toho, že by se maďarské orgány měly přesvědčit o aplikovatelnosti pojmu bezpečné třetí země v případě Srbska, podle čl. 38 odst. 2 Směrnice použití pojmu bezpečné třetí země podléhá pravidlům stanoveným vnitrostátním právem, včetně

a/ pravidel, která vyžadují, aby existovala vazba mezi žadatelem a dotyčnou třetí zemí, na jejímž základě by bylo odůvodněné, aby se tato osoba do dotyčné země odebrala

b/ pravidel týkajících se metodiky, pomocí níž se mohou příslušné orgány přesvědčit, že pro konkrétní zemi nebo konkrétního žadatele lze použít pojem bezpečné třetí země. Tato metodika zahrnuje posuzování bezpečnosti země pro určitého žadatele případ od případu nebo vnitrostátní označení zemí, které se obecně považují za bezpečné,

c/ pravidel slučitelných s mezinárodním právem, které umožňují jednotlivě posoudit, zda dotyčná třetí země je pro určitého žadatele bezpečná a poskytují žadateli alespoň možnost napadnout použití pojmu bezpečné třetí země z důvodu, že třetí země není v konkrétní situaci, ve které se osoba nachází, bezpečná. Žadatel musí mít rovněž možnost zpochybnit existenci spojitosti mezi ním a třetí zemí podle písm. a/.

Maďarské pojetí tohoto konceptu, které zcela rezignovalo na jakoukoliv individualizaci vztahu žadatele a této třetí země, pak v žádném případě nemůže odpovídat pojetí pojmu třetí bezpečné země, jak ho zná evropské právo, a nehledě na obecnou nepřijatelnost předávání žadatelů o azyl do Srbska nemůže dostát požadavkům postulovaným Směrnicí.

Srbsko zůstává nepochybně zemí, do níž není možné žadatele o azyl vracet a maďarská praxe je tak zcela nepřijatelná. K těmto závěrům došlo UNHCR i ve své poslední zcela aktuální zprávě o maďarském azylovém řízení z května 2016.

Zásadními vadami potom poté trpí i řízení ve věci nepřijatelnosti azylových žádostí. Jedná se především o extrémně zkrácené řízení, rozhodnutí má být učiněno během 15 dnů (čl. 47 odst. 2 maďarského azylového zákona) a následné soudní přezkumné rozhodnutí musí být učiněno v 8 dnech (čl. 50 odst. 4 maďarského azylového zákona). Soudní přezkum je založen výlučně na kasačním principu, přičemž žalobu lze podat pouze ve lhůtě 7 dní.

Podle ust. čl. 53 maďarského azylového zákona v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti o mezinárodní ochranu nelze uvádět žádné nové skutečnosti a soud o této žalobě musí rozhodnout do 8 dnů. Proti takovému rozhodnutí pak nejsou přípustné žádné opravné prostředky (čl. 53 odst. 5 maďarského azylového zákona).

Od 1.8.2015 do 31.3.2016 bylo rozhodnuto o tom, že 1184 žádostí je nepřijatelných, bylo podáno 387 žádostí o soudní přezkum, z nichž 246 skončilo zrušením rozhodnutí a vrácením věci správnímu orgánu, což svědčí o naprosté převaze rozhodnutí, která nejsou v souladu dokonce ani s extrémně přísnou maďarskou právní úpravou.

Žalobce pak odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 109/2015-74 ze dne 14.1.2016, v němž se krajský soud zabýval přijatelností transferu cizince do Maďarska, když soud konstatoval, že azylový systém v Maďarské republice vykazuje systémové nedostatky, které neumožňují předání žalobce k vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany do Maďarské republiky.

Žalobce pak uvedl, že na úrovni Evropského soudního dvora byla otázka současného maďarského azylového práva řešena dosud pouze v rozsudku C-695/15 PPU Shiraz Baig Mirza v. Bevándorlási és Állampolgársági Hitaval ze dne 17.3.2016. Žalobce uvedl, předmětný rozsudek odpovídal pouze na tři poměrně úzce vymezené předběžné otázky, není tedy možné z něj činit jednoznačné závěry.

Soudní dvůr se ani náznakem nevyslovil k tomu, zda maďarský institut vrácení do bezpečné třetí země je slučitelný s evropským právem, ani k tomu, zda byl v případě předmětného pákistánského žadatele o mezinárodní ochranu aplikován správně.

Žalobce sdělil, že v uvedeném případě není bez významu stanovisko generální advokátky, jež v něm uvedla mj.: *„Dále, co se týče čl. 33 odst. 2 písm. c/ směrnice 2013/32, je třeba poznamenat, že toto ustanovení může přicházet do úvahy a umožňovat Maďarsku odmítnout žádost jako nepřijatelnou pouze za podmínky, že Srbsko lze považovat za „bezpečnou třetí zemi“ ve smyslu čl. 38 téže směrnice. Pro úplnost připomínám, že kvalifikace Srbska jako bezpečné třetí země obsažená ve vnitrostátním zákoně nemůže zprostit soud, kterému byla věc předložena, povinnosti provést vlastní posouzení, aby se „přesvědčil [...], že s osobou žádající*

o mezinárodní ochranu bude v dotyčné třetí zemi [v daném případě v Srbsku] zacházeno podle...] zásad uvedených v čl. 38 směrnice.

Konečně k čl. 39 směrnice 2013/32 je třeba uvést, že toto ustanovení upravuje zjednodušený režim pro odmítání žádostí žadatelů přicházejících z evropských bezpečných třetích zemí v případě, že tito žadatelé podobně jako žalobce v původním řízení, vstoupili na území členského státu protiprávně.

Toto ustanovení však stanoví 3 podmínky, které musí být kumulativně splněny pro to, aby Srbsko mohlo spadat do kategorie bezpečných třetích zemí: 1/ daná země musela bez zeměpisných omezení ratifikovat Ženevskou úmluvu a musí dodržovat její ustanovení, 2/ daná země musí mít zákonem stanovené azylové řízení a 3/ daná země musela ratifikovat Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a svobod a musí dodržovat její ustanovení, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků.

Pouze v případě, že jsou tyto kumulativní podmínky splněny, se může Maďarsko opřít o článek 39 směrnice a upustit od úplného posouzení žádosti a dále uvažovat o vrácení žadatele do Srbska podle čl. 3 odst. 3 nařízení Dublin III. Vzhledem k tomu, že čl. 2 vládního nařízení neobsahuje v tomto ohledu relevantní informace, bude na soudu, kterému byla věc předložena, aby předem ověřil, zda uvedené 3 podmínky jsou v případě Srbska splněny“.

I z předmětného stanoviska je zřejmé, že Maďarská úprava sama o sobě neobsahuje jakákoliv kritéria v posouzení Srbska jakožto bezpečné třetí země a paušální zastavování azylových řízení s ohledem na Srbsko, jakožto evropskou bezpečnou třetí zemi, je očividně nepřipustné.

Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že samotný účel zajištění, tedy předání do Maďarska, není přípustný. Z tohoto důvodu není přípustné ani zajištění za účelem realizace samotného předání. Žalovaná dala v Rozhodnutí jasně najevo, že cílem zajištění je právě omezení osobní svobody žalobce a zamezení tomu, aby se ubránil vydání do Maďarska. Tento cíl je ovšem nepřijatelný, což činí nezákonným i samotné Rozhodnutí.

Žalovaná pak ve své žalobě odkazovala na judikaturu německých správních soudů, z níž dle žalobce vyplývá, že Srbsko nevyhovuje požadavkům, které na bezpečné třetí státy klade evropské a mezinárodní právo.

Žalobce odkázal na zprávu „Crossing boundaries, The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary“, vypracovanou ve spolupráci European Council on Refugees and Exiles a Asylum Information Database podle stavu k 1.1.2015 a zprávu Hungary as Country of Asylum z května 2016 a bohatou judikaturu německých správních soudů. Z těchto zpráv je rovněž nepochybné, že proces vyřizování azylů je v Maďarské republice zcela formální a nedostatečný, azylové řízení probíhá mnohdy pouze několik hodin, žadatelům o azyl není poskytnuta efektivní právní pomoc a řízení vyústí prakticky vždy do rozhodnutí o neudělení azylu a snahu o vrácení žadatelů do Srbska.

Tvrzení žalované, že Maďarsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy týkající se ochrany uprchlíků, je proto nepodložené a nepravdivé, a o zajištění za účelem předání do Maďarska z těchto důvodů nelze uvažovat.

Z výše uvedených důvodů žalobce žádal krajský soud o zrušení napadeného rozhodnutí vydané dne 24.6.2016 a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Požadoval také, aby soud zavázal žalovanou žalobci nahradit vzniklé mu náklady řízení v souvislosti s právním zastoupením.

IV. Vyjádření k žalobě

K jednotlivým žalobním námitkám žalovaná uvedla

Nezákonnost doby zajištění

Dublinké nařízení v čl. 28 odst. 3 v druhém pododstavci stanoví, že „*Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu*“. Ve čtvrtém pododstavci citovaného ustanovení se dále stanoví, že „*V případě, že dožadující stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět [...] nesmí být osoba dále zajištěna*“.

Žalovaná souhlasí s názorem žalobce, že v případě cizinců, kteří jsou žadateli o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, přičemž na území ČR žádost o mezinárodní ochranu nepodají, je za právně významnou událost určující počátek běhu jednoměsíční lhůty pro předložení žádosti o jejich převzetí nebo přijetí zpět, nutné považovat nalezení shody v systému Eurodac (analogicky se užije ustanovení čl. 24 odst. 2 první pododstavce Dublinkého nařízení).

V případě žalobce, který podal žádost o mezinárodní ochranu pouze v Maďarsku nikoliv v České republice, je v souladu s výše uvedeným názorem rozhodujícím okamžikem pro výpočet běhu jednoměsíční lhůty pro předložení žádosti o jeho převzetí zpět do Maďarska den, kdy žalovaná našla shodu v systému Eurodac. Tímto dnem však nebyl čtvrtek 23.6.2016, jak se žalobce mylně domnívá, ale pátek 24.6.2016. Dne 23.6.2016 totiž obdržela žalovaná pouze předběžnou informaci o možné shodě daktyloskopických otisků prstů žalobce s otisky vloženými v systému Eurodac s tím, že je nezbytné vyčkat na výsledek manuální проверки. Teprve až následující den, tj. 24.6.2016, byla potvrzena shoda v systému Eurodac tak, jak to má na mysli čl. 24 odst. 2 první pododstavec Dublinkého nařízení. Konec lhůty pro předložení žádosti o zpětvzetí žalobce do Maďarska připadl v souladu s čl. 42 písm. b) Dublinkého nařízení tudíž na den 24.7.2016. Jestliže tedy žalovaná v napadeném rozhodnutí stanovila konec doby zajištění na den 24.7.2016, nemohla zatížit toto rozhodnutí nezákonností.

Žalovaná ani nesouhlasí s eventuelní nepřezkoumatelností délky doby zajištění, když v napadeném rozhodnutí není výslovně vymezen její počátek.

Jak je patrné z výroku napadeného rozhodnutí, žalobce byl zajištěn dle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle Dublinkého nařízení. Žalovaná je toho názoru, že stanovit počátek doby jakéhokoliv zajištění, které vymezuje zákon o pobytu cizinců, včetně zajištění dle § 129, je možné pouze v souladu s pravidlem zakotveným v § 125 odst. 1 uvedeného zákona, které zní, že doba zajištění se „*počítá od okamžiku omezení osobní*

svobody“. Jiné pravidlo pro stanovení počátku doby zajištění totiž zákon o pobytu cizinců nestanoví a nezná jej ani Dublinské nařízení. Doby zajištění vymezuje Dublinské nařízení pouze nepřímo, a to v čl. 28 odst. 3 čtvrtém pododstavci stanovením povinnosti ukončit zajištění v případě, že nejsou dodrženy patřičné procesní lhůty v řízení o určení příslušného členského státu, jenž je odpovědný za posouzení žádosti cizince o mezinárodní ochranu a při následné realizaci transferu cizince do takto určeného členského státu. Počátek doby zajištění však Dublinské nařízení nikterak neupravuje.

Žalovaná připouští, že by bylo vhodnější, pokud by ve výroku napadeného rozhodnutí bylo výslovně uvedeno, že se doba zajištění v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců počítá od okamžiku omezení osobní svobody žalobce. Nicméně absence takového znění nezpůsobuje dle názoru žalované nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť jak bylo výše uvedeno, zákon o pobytu cizinců ani jiný právní předpis jinou možnost pro stanovení počátku doby zajištění, než od okamžiku omezení osobní svobody cizince, nepřipouští. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že žalobce byl dne 23.6.2016 v 12.15 hodin zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Okamžik prvotního omezení osobní svobody tudíž připadá právě na tento den, tj. 23.6.2016, což odpovídá i době zajištění stanovené ve výroku napadeného rozhodnutí (od 23.6.2016 do 24.7.2016).

K další žalobní námitce, a to že žalobce je zajištěn za nepřipustným účelem, žalovaná uvedla. Ve vztahu k žalobci namítaným nedostatkům maďarské právní úpravy ve věcech mezinárodní ochrany odkázala na vyjádření Krajského soudu v Brně obsažené v rozsudku č.j. 33 A 18/2016 ze dne 23.3.2016: *„Pokud žalobce dále poukazuje na Maďarskou právní úpravu azylového řízení, jedná se o cizí právní úpravu, která podle přesvědčení krajského soudu není pro posouzení věci rozhodná. Krátké lhůty pro podání opravných prostředků, kterými žalobce argumentuje, navíc mohou těžko založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhla a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima iura novit curia (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456).“*

Mimo názoru prezentovaného v žalobci zmiňovaném rozsudku Krajského soudu v Praze, je žalované znám názor Krajského soudu v Brně prezentovaný ve shora uvedeném rozsudku týkající se rovněž problematiky „Dublinského řízení“ ve vztahu k Maďarsku, ve kterém je mimo jiné uvedeno: *„Podle přesvědčení krajského soudu nebylo žalobcem osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému mu hrozí zásah do jeho základních lidských práv, který by bylo možné zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Přitom je krajský soud seznámen s odkazovaným právním názorem Krajského soudu v Praze ze dne 14.1.2016, č.j. 49 Az 109/2015-74. Tento názor však není opřen o provedené dokazování ve smyslu ust. § 52 s.ř.s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Tento právní názor není pro krajský soud závazný a krajský soud nemá za to, že by byl správný. Naopak krajský soud považuje za nutné připomenout názor Ústavního soudu uvedený v usnesení ze dne 12.1.2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, v němž Ústavní soud neshledal opodstatněnost ústavní stížnosti cizince proti usnesení správního soudu o zamítnutí odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení o mezinárodní ochraně z důvodu nepřipustnosti, přičemž*

shledal způsob, jakým se správní soudy vypořádaly s tvrzenými systematickými nedostatky azylového systému v Maďarsku, coby příslušném členském státě EU jako dostatečný.

Ve vztahu k dosud uvedenému považovala žalovaná za nutné také zmínit závěry obsažené v rozsudku ve věci C-695/15 PPU ze dne 17.3.2016, kde Soudní dvůr konstatuje, že v rámci postupu přijetí žadatele o mezinárodní ochranu zpět, neukládá Dublinské nařízení příslušnému členskému státu (Maďarsko) povinnost informovat členský stát, který dotyčnou osobu přemísťuje (Česká republika), o obsahu svých vnitrostátních předpisů v oblasti vrácení žadatelů do bezpečných třetích zemí nebo o své správní praxi v dané oblasti. Soudní dvůr dále konstatoval, že absence komunikace v tomto ohledu mezi oběma dotčenými státy nezasahuje do práva žadatele na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění a rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, které je zaručeno unijním právem. Konkrétně pak se shodou okolností jedná o obdobný případ případu nyní posuzovanému, kdy pákistánský státní příslušník po svém protiprávním vstupu ze Srbska do Maďarska, kde podal žádost o mezinárodní ochranu, nevyčkal dokončení tohoto řízení a pokračoval dál v cestě do dalších evropských zemí. Po zajištění českou policií byl na základě Dublinského nařízení vrácen zpět do Maďarska, jako země příslušné k dokončení řízení. Jak se dále v rozsudku uvádí, poté, co jej Maďarsko přijalo zpět, podal dotyčný druhou žádost o mezinárodní ochranu. V návaznosti na tuto žádost bylo zahájeno druhé řízení o udělení mezinárodní ochrany, v rámci kterého s ním byl proveden pohovor. Poté, co mu byla příslušným úřadem tato žádost odmítnuta jako nepřijatelná, neboť nedoložil, že v jeho případě pro něj Srbsko, odkud protiprávně vstoupil na území Maďarska, představuje nebezpečnou zemi, podal proti uvedenému rozhodnutí žalobu k soudu. Jak je z rozsudku zřejmé, byla mu poskytnuta i právní ochrana prostřednictvím skupiny právníků, stejně jako je nyní poskytována i žalobci.

S ohledem na to, co bylo žalovanou doposud uvedeno, lze tedy konstatovat, že osobám navráceným v rámci Dublinského řízení do Maďarska, jsou poskytnuty standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Úmluvou a předpisy komunitárního práva. Tedy jim je umožněno opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany, je s nimi proveden pohovor (čl. 14 a násl. Směrnice 2013/32/EU), jsou poučeni o povinnosti prokázat důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádají (čl. 31 Úmluvy; čl. 32 Směrnice 2013/32/EU) a v případě zamítnutí žádosti z důvodu nepřijatelnosti (čl. 33 Směrnice 2013/32/EU) jim právní řád umožňuje podat proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobu k nezávislému soudu (čl. 46 Směrnice 2013/32/EU), a to současně při poskytnutí právní ochrany. I skutečnost, že si národní soud vyžádal po Soudním dvoru Evropské unie rozhodnutí o předběžné otázce, dokládá, že maďarský právní systém chrání práva žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v míře odpovídající požadavkům demokratického právního státu. Navíc není žalované známo, že by bylo doposud v rámci struktur Evropské unie učiněno jednoznačné rozhodnutí o tom, aby se členské státy zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska tak, jak tomu bylo v minulosti učiněno v obecných intencích v případě Řecka a v individualizované formě v případě Itálie.

Jak uvádí Nejvyšší správní soud: „*smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR*“. (Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 79/2010 - 150 ze dne 23.11.2011). Žalovaná tedy

využila svého zákonného oprávnění a žalobce zajistila, aby tím vytvořila podmínky pro realizaci jeho případného předání do země, která bude nakonec shledána, během řízení, k němuž není sama věcně příslušnou, příslušnou k řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Věcně příslušným k vedení předmětného řízení je správní orgán Ministerstva vnitra České republiky, který je povinen, jak plyne z rozsudku NSS vydaným pod čj. 1 Azs 248/2014 ze dne 25.2.2015, se v odůvodnění meritorního rozhodnutí zabývat otázkou, zda je přemístění žadatele do členského státu, který byl určen jako příslušný, v souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Co se týče dalších námitek ve vztahu jednak k situaci v Srbsku a dále o predestírané hrozbě předání do Srbska, má žalovaná za to, že tyto rozhodně nejsou s odkazem na shora uvedené, v přímé souvislosti s přezkoumávaným rozhodnutím o zajištění.

Závěrem považovala žalovaná za nutné zmínit, že pokud by bylo Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské nebo ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerозdělit v rámci systému tzv. „relokací“ migranty z Itálie a Řecka, kdy Maďarsku podle těchto kvót připadla povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

Žalovaná tedy navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a o nákladech řízení pak rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

V. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě Krajský soud v Brně rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť účastníci jeho nařízení nepožadovali a krajský soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle I. dílu hlavy II. s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c/, d/, odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního vztahu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž se řídil následujícími úvahami:

Soud uvádí, že mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalovaným, jež měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování lidských práv žalobců, která jsou dle jejich názoru zajištěním za účelem předání do Maďarska dotčena.

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III, relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož i relevantní judikatury. Právní úprava zajišťování cizinců doznala účinnosti zákona č. 314/2015 Sb. určitých změn, které však nezakládají nový právní stav.

K žalobní námitce týkající se stanovení doby zajištění v délce 32 dnů, a to od 23.6.2016 do 24.7.2016 soud uvádí, že pokud jde o tuto dobu zajištění, rozhodně se nejedná o nezákonnou dobu zajištění, když při stanovení doby zajištění vycházela žalovaná ze lhůt

obsažených v čl. 28 Nařízení Dublin III. Tato doba je plně v souladu s tímto nařízením, jakož i z kvalifikovaného odhadu podloženého dobou potřebnou k přemístění cizinců v předešlých případech, z nichž lze doložit, že k přemístění cizinců během posledních 6 měsíců došlo ve všech případech v době překračující lhůtu stanovenou výrokem napadeného rozhodnutí. Soud má proto za to, že napadeným rozhodnutím nebyly překročeny meze správního uvážení a stanovená lhůta je v souladu s právními předpisy a judikaturou správních soudů. V tomto směru se soud zcela ztotožňuje pak se stanoviskem žalované uvedeným v jeho písemném vyjádření k žalobě, kdy se dobou zajištění v délce 32 dnů žalovaná zabývá podrobně a uvádí, proč doba zajištění je od 23.6. do 24.7. Jak soud již uvedl, s tímto názorem žalované plně souhlasí.

Žalobce sám uvedl, že chce žít v Německu, za účelem dosažení tohoto cíle nelegálně překročil vnější hranice EU ze Srbska do Maďarska. Ač uplatnil výhody vyplývající z postavení azylanta v Maďarsku, kde požádal o azyl, z této země odešel do ČR ve snaze odjet do Německa. Jelikož nesetřval v zemi, kde požádal o azyl, je reálné usuzovat, že v případě jeho zajištění by dokončil svůj úmysl, se kterým přicestoval, a to další cestu dále do Evropy. V daném případě tak hrozí vážné nebezpečí jeho útěku. Česká republika pro něj znamená pouze tranzitní zemi, na území ČR nemá hlášen pobyt, nemá finanční prostředky, v ČR nemá žádné příbuzné ani známé, neexistuje nikdo, kdo by za něj složil finanční záruku. Nebyly proto shledány důvody pro mírnější opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.

Pokud pak jde o druhou žalobní námitku, kdy žalobce namítá, že došlo k porušení čl. 3 odst. 2 a čl. 28 Dublinského nařízení ve spojení s § 129 zákona o pobytu cizinců, soud zde uvádí, to co již předestřel, že při svém rozhodování měl k dispozici správní spis, z něhož vyšel

Krajský soud předně poukazuje na relevantní právní úpravu obsaženou v Nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé citovaného nařízení přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence zvláštních důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky řízení žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

Veškerá rozsáhlá argumentace žalobce je tedy vystavěna na tom, že maďarský azylový systém trpí systematickými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé Dublinského nařízení, pročez je zajištění žalobce za účelem jeho předání do Maďarska nezákonné.

S těmito závěry se však krajský soud neztotožnil, k čemuž jej vedly následující úvahy.

Jedná se zejména o stanovisko, které již ve svém vyjádření citovala žalovná z rozsudku Krajského soudu v Brně, a to že pokud žalobce namítal, že žalovaná ve svém rozhodnutí nedostatečně reflektovala možnou existenci systematických nedostatků v maďarském azylovém řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, krajský soud se s tímto názorem neztotožnil. Považuje za nutné vyzdvihnout povahu řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců, jehož účelem není posoudit, do kterého členského státu bude cizinec na základě kritérií obsažených v nařízení Dublin III v konečném důsledku předán, či dokonce zda k předání skutečně dojde, ale pouze zabezpečit, že cizinec vyčká výsledku dublinského řízení, v jehož závěru teprve může (ale zároveň nemusí) dojít k vydání rozhodnutí o předání cizince do jiného členského státu EU. Krajský soud si je rovněž vědom toho, že aby mohlo být zajištění realizováno, musí směřovat k legitimnímu cíli, z čehož pak

Lze dovodit, že již ve fázi rozhodování o zajištění je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu. Přesto však nelze dle názoru krajského soudu na správní orgány rozhodující o zajištění cizince klást v tomto směru totožné požadavky jako na správní orgány rozhodující v řízení dublinském, neboť až v tomto řízení je dán prostor pro důkladné posouzení otázky přípustnosti předání cizince z hlediska případné rozpornosti se závazky ČR na poli práva evropského i mezinárodního, zejména v oblasti ochrany základních lidských práv. Tímto krajský soud nenaznačuje, že by snad správní orgány rozhodující o zajištění měly na hodnocení otázky potenciality předání (a tedy i existence účelu zajištění) zcela rezignovat, je však přesvědčen, že ve stadiu zajištění cizince není nutné vyžadovat při posuzování potenciality předání cizince dodržení tak vysokého standardu, jako je tomu v průběhu řízení dublinského. Zajištění cizince tak bude vyloučeno zejména tehdy, je-li a priori zřejmé, že cíl, jehož má být dosaženo je nedovolený či že takového cíle nelze dosáhnout – např. pokud by byly transfery do dotčeného členského státu zcela zastaveny nebo pokud by bylo ze strany EU či na úrovni vnitrostátních ústředních orgánů vydáno stanovisko k nepředávání cizinců do dotčeného členského státu. V ostatních případech je však třeba vycházet z domněnky, že azylová procedura ve všech členských státech EU splňuje veškeré na ni kladené požadavky a nevykazuje systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.

Krajský soud v Brně pak má také zato, že žalobce nikterak neprokázal ani existenci nedostatečných materiálních podmínek v Maďarsku. Žalované je třeba dát za pravdu v tom směru, že Maďarsko je na poli mezinárodního práva zavázáno k dodržování náležitých lidskoprávních standardů. Ze strany EU přitom nebylo indikováno, že by Maďarsko porušovalo jeho povinnosti v souvislosti s procesem posuzování žádosti o mezinárodní ochranu a že by bylo předávání žadatelů do této země vyloučeno.

K tvrzení žalobce o hrozbě deportace z Maďarska do Srbska, krajský soud odkazuje na nedávný rozsudek SDEU ve věci C-695/15 o předběžné otázce ze dne 17.3.2016, v němž bylo předmětem sporu posouzení možnosti vrácení žadatele o mezinárodní ochranu členským státem do třetí bezpečné země poté, co byl do tohoto členského státu přijat zpět na základě výsledku dublinského řízení. Pro účely předmětného řízení je pak podstatné, že SDEU nikterak nezpochybnil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu do jiného státu, který považuje za bezpečnou zemi (v daném případě Srbsko).

Dle přesvědčení krajského soudu tedy nebylo žalobcem osvědčeno, že mu v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému hrozí natolik excesivní zásah do základních lidských práv, které by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak ve výroku I. uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.r.s., když úspěšné žalované nevznikly nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal a žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel

zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. srpna 2016

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
Samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková